

ἐτῶν, ὥραϊαν ὡς ἀγγελουδάκι, ἡ ὁποία ἐκράτει εἰς τὰς ἀγγάλας τῆς ἑν βρέφος. Δὲν εὐρίσκω λέξεις ἀρκετὰ τρυφεράς καὶ εὐγενεῖς ἵνα περιγράψω τὴν πρᾶξιν αὐτῆς!

Παιδικὴ τις περιέργεια τῶν ἀπολαύσεων τῆς μητρικῆς στοργῆς εἶχεν ἡδέως κεντῆσει αὐτήν. Τὰ κομβία τοῦ ὑποκαμίσου αὐτῆς εἶχον ἐξέλθει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν ὀπῶν τὸ ἑν μετὰ τὸ ἄλλο ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν δειλῶν δακτύλων αὐτῆς.

Ἦτο μόνη, οὐδένα θόρυβον ἤκουεν εἰς τὴν ὁδόν, εἶχε βυθίσει τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὸ στήθος τῆς.

Τότε, ἴσως, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμφιβολος, ἀλλὰ ρίψασα βλέμμα ἐπὶ τοῦ βρέφους καὶ ἀναλαβούσα θάρος, ἔκαμεν ἐλαφρὰν τινὰ κίνησιν μὲ τὴν χεῖρα, ἣν εἶχε κρύψει εἰς τὸ στήθος τῆς καὶ ἀπεκάλυψεν ὅ,τι ἠδυνήθη. Κρατοῦσα δὲ ἀνοιχτὰ τὰ χεῖλη τοῦ βρέφους διὰ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ μέσου δακτύλου ἔλεγε πρὸς αὐτὸ φιλοστόργως: «Héla aquí» (νά το), καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο πύρινον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμείδων γλυκύτατα. Ἀκούσασα τὰ βήματά μου ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἀντὶ τῆς οἰκίας τοῦ Κερβάντου, εὗρον εἰς μικρὸν ἐκεῖθεν ἀπόστασιν τὸν οἶκον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγεννήθη ὁ δὸν Ἰωσήφ Ζορίλλα, ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων συγχρόνων Ἰσπανῶν ποιητῶν, ζῶν ἔτι τὴν σήμερον, ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὸν Ζορίλλα, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ριζοσπαστικοῦ κόμματος, μολονότι καὶ οὗτος ἀγαπᾷ τὴν ποίησιν καὶ τὴν διασκορπίζει ἀφειδῶς κατὰ τὰς πολιτικὰς ἀγορεύσεις του, ἐνισχύων αὐτὴν διὰ μεγάλων κραυγῶν καὶ μανιωδῶν χειρονομιῶν.

Ὁ δὸν Ἰωσήφ Ζορίλλα κατέχει, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐν τῇ Ἰσπανικῇ φιλολογίᾳ ἀνωτέραν κατὰ τι θέσιν ἐκεῖνης, ἣν ἐν τῇ ἰταλικῇ κατέχει ὁ Πράτης, πρὸς τὸν ὁποῖον πολὺ ὁμοιάζει κατὰ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, τὸ πάθος, τὴν γονιμότητα, τὸ αὐτόματον. τὸ τερπνὸν καὶ τολμηρὸν ἐν ταυτῷ, ὅπερ ἐξάπτει τὰς νεανικὰς φαντασίας. Καὶ ἡ ἀπαγγελία δ' αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ἤχηρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆς, καίτοι ὀλίγον μονότονος, ἐνθουσιᾷ τοὺς Ἰσπανούς.

[Ἐπεὶ συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ANGE BÉNIGNE

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀ! ἀγαμος, ἀληθῶς! ὁμιλεῖτε μετὰ ὑφους μαρτυροῦντος τοσαύτην πείραν... (μειδιῶσα). Σὺς ἐνόμιζα τοῦλάχιστον δέκα ἔτη... εἰς τὰ δεσμά.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Πῶς! κυρία, ὁμιλεῖτε οὕτω κατὰ τὴν σοβαρὰν στιγμὴν, εἰς ἣν εὐρίσκεσθε;... Δεικνύετε ἐλευθερίαν πνεύματος, ἥτις μὲ φέρει εἰς θαυμασμόν· τίς ἡξέυρει, ἴσως προγευθῶ μὲ καλὴν ὁρεξίν. Ἴδου ὅτι πλησιάζομεν εἰς Villeneuve Saint Georges, θὰ φωνάξω τὸν ὑπηρέτην μου, ὅστις ὤφειλε νὰ εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ τροφάς· ἀποστρέφομαι τὰ φαγητὰ τῶν σταθμῶν, θὰ λογισθῶ δὲ εὐτυχής, κυρία, ἂν μοιρασθῇτε μετ' ἐμοῦ τὸ πρόγευμά μου.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Εὐχαρίστως, κύριε· ἀλλ' ἂς ἀναμείνωμεν πρῶτον νὰ ἐπιθεωρήσωμεν τὸν λοχαγὸν Prestige, θέλετε; Θὰ εἶνε ὑπόθεσις τελειωμένη· ὕστερον θὰ μείνωμεν ἡσυχὸι μέχρι Melun. Τί θελκτικὸν πρᾶγμα τὰ δάση ταῦτα! Ἀγαπάτε τὴν ἐξοχὴν;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἀγαπῶ τὰ πάντα ὅταν ἀγαπῶ καὶ τὰ πάντα μοὶ εἶνε ἀδιάφορα ὅταν δὲν ἀγαπῶ...

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (παρτηροῦσα εἰς τὴν θυρίδα). — Βλέπετε ἕναν ἵππον καλπάζοντα μεταξὺ τῶν δένδρων

μὲ ἐρυθρὰς περικνημίδας; Ἴδου τώρα ὅτε ἡ γραμμὴ βραδύνει τὴν πορείαν! Εἶνε ὁ λοχαγός! Ἦδη ἐξετέλεσε μικρὸν τι φαντασιολογία! Θὰ ἀφιππεύσῃ καὶ θὰ ἀποκαλυφθῇ.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Τί μέλλω νὰ τῷ εἶπω;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀπολύτως οὐδέν, θὰ φαινῶμεθα ὅτι δὲν γινώριζομεν ἀλλήλους.

Φωνάζουν πέντε λεπτῶν σταθμὸν. Τινὲς κατέρχονται. Ὁ λοχαγός, ἐπιχαρίτως ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς θυρίδος, ἀνταλλάσσει λέξεις τινὰς μετὰ τῆς κυρίας δὲ Μασσεπέν· δίδουσι τὰς χεῖρας, μειδιῶσι καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Αἶ, λοιπὸν τί λέγετε;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Δὲν εἶνε κακὸς ὁ λοχαγός, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ τῷ ἐδίδον τὴν ἀδελφὴν μου διὰ σύζυγον.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Διατί τοῦτο;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Πῶς δὲν τὸν παρετηρήσατε;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Βεβαίως, ἐκατοντάκις.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Διότι ἔχει τὰς ὀφρὺς ἡνωμένας, σημεῖον ἀγρίας ζηλοτυπίας.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀ! δα! (Σκεπτομένη). Αἶ, καλὰ! δὲν θὰ δόσω αὐτῷ ἀφορμὴν νὰ ἔχῃ τοιαύτην, ἰδού τὸ πᾶν.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, κυρία, ὅταν τις εἶνε ζηλότυπος εἶνε καὶ ἀνευ λόγου.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀλλ' οὐχί· μοὶ ἀρέσκει τοῦναντίον νὰ ζῶ στηριζομένη ἐπὶ ξίφους, τοῦτο σημαίνει κάτι τι· ἔχει τις προστασίαν.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Κυρία, προκειμένου περὶ ξίφους, τὸ κάλλιστον εἶνε τὸ ξίφος πατρός!

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (ἀνυπόμονος). — Ἀ! εἰσθε βλέπω κατὰ τοῦ γάμου.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἦκιστα. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει τις νὰ ρίψῃ ὅλα κάτω εἰς τὸ παιγνιδιὸν του. Ἴδωμεν, ἂς ἐξετάσωμεν. Ἐχετε πολλὰ προσόντα· εἰσθε ὥραία... πλουσία, εὐφυής, παιδρά, ἀφελής...

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ναί, ἀλλ' ἂς προγευθῶμεν, λέγετε πολλά...

Ὁ ὑπηρέτης φέρει τὸ καλάθιον τοῦ προγεύματος, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἀμαξοστοιχία σταθεμεῖ εἰς Villeneuve-Saint-Georges. Ὁ κ. Τουπινύ παραθέτει τὰς παροψίδας καὶ ὑπηρετεῖ τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν.

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (τρώουσα). — Πρέπει πολὺ νὰ ἡσχολήθῃτε μὲ κυρίας, ἵνα ἔχετε σκευὴ τραπέζης τοσοῦτον κομψά· δὲν θὰ μὲ κάμνεται νὰ πιστεύσω ὅτι μόνον δι' ὑμᾶς πάντα ταῦτα εἶνε οὕτω γεγλυμμένα καὶ ἐπικερυσωμένα.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Κυρία, δὲν εἶμαι καλός, εἰμὴ διὰ τοῦτο καὶ μόνον.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Αἶ! αἶ!... τοῦτο εἶνε ὅ,τι μᾶλλον δύναται τις νὰ ποθῇ. Ἀνὴρ ἀσχολούμενος πάντοτε περὶ σοῦ· τοῦτο εἶνε θαυμάσιον. Ἀλλ' ἐπίστευον ὅτι εὐκολώτερον ἡδυνάτο τις νὰ εὕρῃ γυναῖκα ἀσχολουμένην νὰ ἀρέσῃ εἰς ἄνδρα, ἢ ἄνδρα...

Κύριος δὲ Τουπινύ, (διακόπων). — Τοῦτο εἶνε πλάγη. Ἡ φύσις τῶν γυναικῶν ὀλιγώτερον συνάδει πρὸς τὴν ἀποκλειστικότητα. Οἱ ἔρωτές των εἶνε ἀσθενεῖς καὶ εὐμετάβλητοι ὡς αὐταί... Οἱμοὶ!...

Ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν, ἥτις εὐρίσκει ὅτι ὁ κύριος Τουπινύ δὲν ἔχει πολλὴν ὁρεξίν, ὁμιλεῖ περὶ τοπειῶν, ἵνα μὴ ὁμιλήσῃ περὶ ἔρωτος. Ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐπαναγάγῃ εἰς τὸ προκείμενον.

— Μὲ κάμνεται πολὺ νὰ λυποῦμαι, κυρία, ὅτι ἔζησα κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ἐν τῇ μονῳσει, διότι θὰ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σὺς συναντήσω ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τίς ἡξέυρει! Θὰ μοὶ ἐκεντάτε ἴσως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθω ἐν αὐτῷ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Διανοούμενη ἀκριβῶς ὅτι θὰ μοὶ ἦτο πολὺ εὐάρεστον νὰ σὰς βλέπω ἐν αὐτῇ (Πίπτει εἰς διαλογισμοὺς).

Ἡ γραμμὴ σταματᾷ. Ὁ κόμης de la Passerelle εἰσπηδᾷ εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ σταθμοῦ. Ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν ἀφίνει αὐτὸν νὰ ζητᾷ, εἶτα ἀποφασίζει τέλος νὰ τῇ ποιήσῃ σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ὅπως ἔλθῃ καὶ τὴν χαιρετίσῃ. Φιλικοὶ τινες λόγοι ἀνταλλάσσονται, καὶ δοθείσης συνεντεύξεως διὰ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ μέγαρον Loirette, ἡ γραμμὴ ἀναχωρεῖ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Αἱ λοιπὸν ! Οὗτος εὕρισκει χάριν ἐνώπιον ὑμῶν ;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Κυρία, συγχωρήσατε νὰ σὰς εἰπω ὅτι μὲ περιπαίζετε.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τί σημαίνει τοῦτο ;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ὁ κύριος de la Passerelle δύναται νὰ εἶνε εὐγενέστατος, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθητε νὰ τὸν νυμφευθῇτε.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Κύριε, καταχρᾶσθε ὀλίγον τῆς ἐλευθερίας, ἣν σὰς ἔδωκα.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — ὦ ! μὴ μὲ ἀπελπίζετε ὀργιζομένη. Ἐν ὀλίγοις ἰδοὺ ἡ ἐντύπωσίς μου ὅσον ὑμεῖς εἴσθε λεπτή. Ἀξιολατρεύτως διακεκριμένη, εὐγενής, εὐφυής, τόσον ὁ ἐξαίρετος οὗτος κτηματίας εἶνε κοινός, βαρὺς, παχύς.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Εἶνε ἴσως ὁ μᾶλλον ἀγαπῶν με.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Θὰ ἀποθάνετε μὲ τοιαύτην ἀγάπην, κυρία ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀλλὰ τέλος, καθ' ὑμᾶς. αἱ ἐκλογαὶ μου εἶνε ἀναξίαι.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Συγγνώμην· ἄς εἰμεθα εἰλικρινεῖς, δὲν εἶνε ἐκλογαί, εὐτυχῶς εἶνε κατὰλογος δειγμάτων.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀλλὰ τέλος, κύριε, μοὶ λέγετε καλῶς ὅτι δὲν μοὶ ἀρμόζει, ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγετε καὶ τί μοὶ ἀρμόζει.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἀνὴρ, ἔχων πετρὰν φύσεως ὡς τῆς ὑμετέρας καὶ ὅστις νὰ μὴ ἀσχολῇται, εἰμὴ πῶς νὰ σὰς φαίνεται ἀρεστός, νὰ ζῇ καὶ νὰ ἀποθάνῃ χάριν ὑμῶν...

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Καλὴ τί λέγετε ; Βεβαιούσι τούναντίον, ὅτι πρέπει τις νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς ἀνδρας, οἵτινες οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἀσχολοῦνται.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἀσχολοῦνται ! Στοιχηματίζω ὅτι μὲ ὑμᾶς, μὲ τὸ εὐμεταβλητόν, μὲ τὰς φαντασίας δὲν θὰ ἔχῃ στιγμὴν ἀναπαύσεως.

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (ἐπανερχομένη εἰς τοὺς μνηστῆρας τῆς, ὅπως ἀλλάξῃ τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν τοῦ κυρίου Τουπινύ). — Ἡ ὀκνηρία εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ μόνον ἐλάττωμα τοῦ Collart Ἀπειλεῖ ὅτι θὰ καταλίπῃ τὴν διπλωματίαν.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ὅποιον τραῦμα καταστροφῆς διὰ τὴν Γαλλίαν !

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (παρτηροῦσα ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν κύριον Τουπινύ). — Φαίνεται ὅτι ἀνελάβετε τὴν φροντίδα νὰ διαβάλλετε τοὺς μνηστῆράς μου τοῦτο εἶνε κακόν, κύριε, κάκιστον· ὁ πατήρ μου ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεώς μου καὶ ἔχουσι καθήκον οἱ συμπαθοῦντες πρὸς ἐμέ, νὰ μὲ βοηθήσωσιν ὅπως τὴν ἐκπληρώσω.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Εἶχον ἄδικον, τὸ ὁμολογῶ, νὰ ὁμιλήσω περὶ τοῦ κυρίου Collart, πρὶν τὸν ἶδω... (Ἀποσύρεται εἰς τὴν γωνίαν του).

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (μειδιῶσα). — Ὑπομονή, φθάνομεν... Ἐμπρός, ἀνευ μνησικακίας. Μὲ νῦρατε ζωηράν, δὲν ἔχει οὕτως ; ἀλλ' ὑμεῖς δὲν μὲ βοηθήτε ποσὼς εἰς τὸ νὰ νυμφευθῶ... Ἐγὼ ἠλπίζον ὀλίγον εἰς ὑμᾶς... Ἐφάνητε τόσον καλός, τόσον ἀξιαγάπητος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ταξιδίου· ἐσυνείθισα τόσον καλῶς εἰς τὴν διδαχὴν σας... (Βραδύνοσα) Μήπως εἶνε ἤδη ἐκεῖ ; Ναί, τῇ ἀληθείᾳ.

Ἰδοὺ αὐτός, ὁ τρίτος μου μνηστήρ, εἶνε πράγματι κομψός, δὲν δύναται τις νὰ φέρῃ ἀντίρρησην...

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ποῦ εἶνε ; ποῦ εἶνε ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐκεῖ. Φέρει ἐνδυμασίαν λεῖλά, ἔχουσιν λευκὰς ραβδώσεις. Μικρὸν πῖλον μετὰ γύρου ἀλλὰ μουαρέ, ἄνθος ἀγροῦ εἰς τὴν κομβιοδόχην καὶ λευκὸν ἀλεξήλιον. Εἶνε σαξωνικὴ πορσελάνη ὁ νέος οὗτος· ἔστε δίκαιος, καὶ φέρει προσέτι πάντοτε χειρίδας, ὡς ἂν μέλλῃ νὰ χορεύσῃ.

Ὁ Collart de Graminés, ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου. Ἐπέρχεται συνδιάλεξις ὀλίγον ἄτονος. Ὁ κ. Graminés, ὃν ὁ ἥλιος στενοχωρεῖ, τὴν συντομεύει ἀποχαιρετίζων τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν καὶ ἀπέρχεται πρὶν ἔτι κινηθῇ ἡ ἀμαξοστοιχία. Ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ μέγαρον Loirette· ἤδη σπεύδει πρὸς τὸ ἰδικόν του ὅπως κατακληθῇ, καὶ τὴν πρωτὴν τῆς ἐπαύριον ἀναχωρεῖ διὰ τὸ Loirette, καὶ ἐλπίζει νὰ μὴ τὸ ἐγκαταλείψῃ πλέον.

Ὅταν ἡ γραμμὴ ἐπανελάβε τὴν πορείαν τῆς, ὁ κ. δὲ Τουπινύ ἀφίεται εἰς εἰλικρινεστάτην ἱλαρότητα, ἥς ἐν τέλει συμμετέχει ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — ὦς πρὸς αὐτὸν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ γελάσω !

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Εὕρίσκετε ὅτι ἔχει ὕψος χορευτοῦ τοῦ Μελοδράματος, δὲν ἔχει οὕτω ;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — ὦ ! τὴν ἐνδυμασίαν δύναται τις νὰ τὴν ἀλλάξῃ· ἀλλ' ὅ,τι δὲν δύναται νὰ ἀλλάξῃ εἶνε ὅτι ὁ νεανίας οὗτος δὲν θὰ ἀγαπήσῃ ποτὲ ἄλλον τοῦ ἐκυτοῦ του· εἴσθε βεβαία· Ἐπὶ τρία δευτερόλεπτα ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας ὁμίλει περὶ τοῦ ἡλίου, ὅστις τὸν ἠνώχλει, περὶ τῆς ἡμικρανίας του, περὶ τοῦ μεγάρου του, περὶ τοῦ ταξιδίου του αὐρίου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς σας. Τὸ σαξωνικὸν ἀγαλματίον τοῦτο, κυρία, εἶνε τρομακτικῆς ἡλιθιότητος.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐχετε ἴσως δίκαιον, εἶνε μάταιος. Δὲν θὰ σκέπτομαι πλέον ἢ τὸν λοχαγὸν Prestige πρῶτον· τὸν προτιμᾶτε δὲν ἔχει οὕτω ;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ποσῶς.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τότε τὸν κόμητα de la Passerelle ;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Κυρία, θὰ εἶνε κακὴ πρᾶξις, ἂν φυλάξω ἐνοχον σιωπῇ. Οἱ μνηστῆρες οὗτοι εἶνε ἀνάρμοστοι (σοβαρῶς). Ἐὰν ἀκόμη ἦσαν παραδεκτοὶ θὰ σὰς συνεβούλευον νὰ μὴ ἐκλέξετε μηδένα ἐξ αὐτῶν.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Διατί ;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Διότι ἔχω ἄλλον τινὰ νὰ σὰς συστήσω.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ ;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ. Τριᾶκοντα καὶ... τινων ἐτῶν, ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας λίθρας εἰσόδημα... Συγγνώμην διὰ τὴν εὐτέλειαν ταύτην, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν εἰπω... καί... κυρία, ἀνδρα, ὅστις σὰς λατρεύει, διότι ἀνεχώρει σήμερον διὰ τὰς γαίας του καὶ τὴν μισανθρωπίαν, ἐζήτηε μίαν ἔρημον νῆσον καὶ εὕρισκεται ἤδη μὲ ιδέας ὅλως διαφόρους, χάρις εἰς τὴν εἰλικρινεῖάν σας.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐννόησα. Εἰσθε ὑμεῖς ! Αἱ λοιπὸν :

Κύριος δὲ Τουπινύ, (λίαν ἀνήσυχος). — Λοιπὸν :

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Θὰ σὰς παρουσιάσω αὐρίον εἰς τὸ μέγαρον Loirette. Ὁ πατήρ μου θὰ εἰπῇ πάλιν ὅτι κάμνω τὰ πάντα ὅπως οὐδεὶς ἄλλος, ὅτι πάντοτε... πετῶ !

Κύριος δὲ Τουπινύ, (ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της). — Θὰ ἀποκριθῶ ὅτι θὰ εἰμεθα δύο ἤδη ὅπως σὰς συλλαμβάνομεν.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Α. Ζ.

Τ Ε Λ Ο Σ